

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1598/2025
03.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Николић, адвокат из ..., против тужене Регионалне Агенције за економски развој Шумадије и Поморавља д.о.о. Крагујевац, чији је пуномоћник Душан Шиповац, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2079/24 од 04.12.2024. године, у седници одржаној 03.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2079/24 од 04.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 655/24 од 25.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се поништи као незаконито решење тужене број ../20 од 14.05.2020. године којим је тужили отказан уговор о раду број ../15 од 02.11.2015. године, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужена да тужили уместо враћања на рад исплати накнаду штете у износу од 21.600 евра што представља 18 тужилиних зарада у динарској противвредности по средњем курсу НБС са законском затезном каматом почев од пресуђења до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 161.797,50 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2079/24 од 04.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 655/24 од 25.04.2024. године у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, укинута је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Крагујевцу П1 655/24 од 25.04.2024. године и предмет у укинutom делу враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против става првог изреке правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Према члану 441. ЗПП ревизија је увек дозвољена у случају заснивања, престанка и утврђивања трајања радног односа.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код тужене на неодређено време на радном месту Скупштина општине Свилајнац на седници од 27.02.2019. године именovala је тужилу на функцију вршиоца дужности директора ЈП СТЦ Природњачки центар Свилајнац из Свилајнца по спроведеном конкурс на најдуже до годину дана. Дана 27.02.2019. године тужила је са ЈП СТЦ Природњачки центар Свилајнац закључила уговор о раду на одређено време у трајању од годину дана. Тужена је донела решење о мировању радног односа тужили број ../19 по ком решењу је одређено да тужили мирује радни однос од 01.03.2019. до 28.02.2020. године. Тужила је са ЈП СТЦ Природњачки музеј Свилајнац дана 24.02.2020. године закључила анекс 1 уговора о раду на одређено време којим је, као вршилац дужности директора, засновала радни однос на одређено време до 28.08.2020. године. Тужила се дана 26.02.2020. године обратила туженој са захтевом за мировање радног односа почев од 28.02.2020. до 28.08.2020. године. Тужена је о том захтеву одлучила решењем број ../20 од 20.03.2020. године тако што је одбила захтев тужиле са образложењем да се нису стекли услови за усвајање захтева и доношења решења о мировању радног односа јер тужила уз захтев није доставила одлуку о избору односно, о именовању већ само анекс уговора о раду. Након пријема наведеног решења тужене, Надзорни одбор ЈП СТЦ Природњачки центар Свилајнац је анекс уговора од 16.03.2020. године ставио ван снаге наводећи да је уочена грешка у решењу уместо што је назначено да тужила заснива радни однос на неодређено време требало да стоји „вршиоцу дужности директора продужава се радни однос на одређено време“. Против решења тужене којим је одбијен захтев за заснивање радног односа тужила је покренула судски поступак. Пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 362/20 од 24.08.2021. године њен захтев је одбијен. Дана 15.03.2020. године уведено је ванредно стање због короне које је трајало до 14.05.2020. године. Решењем тужене од 14.05.2020. године тужили је отказан уговор о раду од 02.11.2015. године због невраћања на рад у року од 15 дана од дана истека рока мировања радног односа. Скупштина општине Свилајнац је на седници од 15.05.2020. године утврдила престанак мандата тужили на место в.д. директора ЈП СТЦ Природњачки центар Свилајнац, а решењем председника Општине Свилајнац број 02/16-16/2020-III од 25.05.2020. године тужила је постављена за помоћника председника Општине Свилајнац на одређено време до истека мандата председника општине.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиле неоснован.

Аргументацију коју је дао првостепени суд у свему је прихватио и другостепени суд налазећи да је одредбом члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог и његово понашање и то: ако се не врати на рад код послодавца у року од 15 дана од дана истека мировања из члана 79. овог закона односно неплаћеног одсуства из члана 100. Даље, одредбом члана 52. ст. 2. и 3. Закона о јавним предузећима („Службени гласник РС“, бр. 15/16 и 18/19) прописано је да је период обављања функције вршиоца дужности директора одређен на рок од једне године као и да исто лице не може бити два пута именовано за вршиоца дужности директора. Одредбом члана 46. истог закона прописано је да мандат директора престаје истеком периода на који је именован оставком и разрешењем. Рок за враћање тужиле на рад код тужене је био 16.03.2020. године. Како је 15.03.2020. године проглашено ванредно стање, које је укинута 06.05.2020. године, као и како је тужилца све време трајања ванредног стања знала да јој је решењем тужене од 12.03.2020. године одбијен захтев за мировање радног односа то је последњи радни дан рока за враћање на рад тужилце код тужене био 07.05.2020. године. Како се тужилца до 14.05.2020. године није вратила на рад код тужене, то је закључено да је оспорено решење о престанку радног односа 14.05.2020. године законито. Како је захтев за поништај отказа уговора о раду неоснован, то тужилца нема право да се врати на рад код тужене нити право на исплату штете из разлога што је у члану 191. став 1. Закона о раду предвиђено да је тај захтев акцесорне природе а његова судбина зависи од одлуке о главној ствари односно од захтева за поништај решења о отказу.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Наиме, према члану 52. ст. 2. и 3. Закона о јавним предузећима прописано је да период обављања функције вршиоца дужности директора не може бити дужи од једне године, као и да исто лице не може бити два пута изабрано за вршиоца дужности директора. Тужилци је донето решење о мировању радног односа код тужене за период од годину дана. Тај рок је истекао. Тужилца није доставила одлуку о поновном избору на месту вршиоца дужности. Због ванредног стања које је трајало од 15.03.2020. године, а које је укинута 06.05.2020. године, произлази да је тужилца требало да се врати на посао 07.05.2020. године. То није испоштовала. Знала је да је решењем од 13.03.2020. године одбијен захтев за мировање радног односа, а пресудом Основног суда у Крагујевцу П1 362/20 од 24.08.2021. године одбијен њен захтев за поништај тог решења, па произлази да је тужилца ушла у фазу када није могла да се служи одредбама члана 79. став 1. тачка 4. Закона о раду. Стога је правилно поступљено када је сходно члану 179. став 1. тачка 3. Закона о раду одлучено да тужилци престаје радни однос и да јој се отказује уговор о раду.

Наводима ревизије не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке. Не могу се прихватити као тачни наводи да је тужилца доставила сву потребну документацију за продужење мировања радног односа код тужене, подношењем захтева за продужење мировања радног односа а није приложила одлуку о именовању за вршиоца дужности. Нису прихватљиви наводи да тужилца није могла самовољно да напусти Природњачки музеј јер је то јавна функција и исту није могла да напусти све до избора новог законског заступника односно када одлуком Скупштине буде разрешена јер су ти наводи противни постојећим законским прописима који регулишу услове мировања

радног односа због именовања на одређену функцију, уопште, у супротности са правима запослених.

Имајући у виду све напред изнето на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић